

El violinista impossible

Ara Malikian brilla en un intens concert al Festival de la Porta Ferrada

Ara Malikian, durant la seva actuació de dues hores i mitja al festival de la Porta Ferrada.

El violinista libanès Ara Malikian va portar dijous al Festival de la Porta Ferrada la seva gira més personal, «15», amb la qual celebra els quinze anys que fa que viu a Espanya. El concert, però, va ser en realitat un repàs a tota la seva trajectòria vital, a les músiques, països i èpoques que l'han marcat, des del Líban fins a Alemanya, Anglaterra o Armènia.

LAURA FANALS SANT FELIU DE GUÍXOLS

Es nota que a Ara Malikian li agrada estar sobre l'escenari. Després d'haver passat set anys amagat a la «fossa» del Teatro Real de Madrid, on tocava amb l'Orquestra Simfònica de Madrid, ara disfruta interactuant amb el públic -té fusta de monologuista-, ballant, saltant i contorsionant-se mentre toca el violí en posicions impossibles. Malikian bull d'energia pels quatre costats i així ho va demostrar dijous a la nit, amb un concert de dues hores i mitja davant d'un públic fascinat al festival de la Porta Ferrada, on va portar la seva gira «15», amb què celebra els seus quinze anys vivint a Espanya.

Un concert de Malikian és més que música; és tota una experiència. El violinista desprèn magnetisme. És impossible treure-li els ulls de sobre quan està a l'escenari, on toca amb la mateixa devoció una peça de Vivaldi que una de Radiohead. I és que ja ho va deixar clar d'entrada: aquesta gira «15» és un viatge musical per diferents èpoques i estils que comença al Líban, al seu lloc de naixement. En aquest recorregut, Malikian -devot confés del pernil ibèric-, barreja les grans obres de la música clàssica, que compara amb el pernil, amb els trossets de pa que, segons indica, són les seves pròpies composicions.

La trajectòria vital de Malikian també passa per Alemanya, on va marxar amb quinze anys, i Anglaterra, on va descobrir un dels seus grups de referència, Radiohead. Per a cada país i cada moment, el violinista té una anècdota -real o inventada- per explicar, i una o diverses peces per fer vibrar l'espectador. Amb un ordre propi dins del caos, barreja amb soltura obres de Manuel de Falla, Paganini i Zarzate amb peces de Led Zeppelin, David Bowie o Paco de Lucía.

Un dels moments més intensos, però, arriba amb El Vals de Kairo, la composició dedicada al seu fill, que va néixer fa un any i mig. I també, sobretot, amb un record emocionat pel genocidi d'Armènia, perpetrat ara fa un segle, on van morir els seus avis. Malikian no deixa l'oportunitat de recordar totes les víctimes de genocidis i remarca que a Síria, en aquests moments, també se n'està perpetrant un.

Després de dues hores llargues de concert, el violinista ni la seva magnífica banda tenen pressa per abandonar l'escenari. De fet, s'acomiaden «de broma» per després tornar-hi. El públic tampoc en té prou, i dedica a l'artista una de les ovacions més llargues -i totalment merescuda- del festival d'enguany. Finalment, Malikian anuncia el darrer tema, de Bach, «el més gran de tots els temps». I l'interpreta baixant de l'escenari i barrejant-se entre el públic, enmig d'una tempesta de mòbils i flaixos que intenten immortalitzar el moment. La cirereta del pastís per a un concert tan intens com el mateix artista.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/08/13/violinista-impossible/798919.html?utm_source=rss